

Ο Αθανάσιος Γιέφτιτς όπως τον γνώρισα

/ [Γνώμες](#)

image not found or type unknown

Του Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλινίκου

Τό νά προσπαθήσει κανείς νά περιγράψει τά χαρίσματα, τό ἔργο καί τήν προσφορά μιᾶς τόσο μεγάλης προσωπικότητας, ὅπως ὑπῆρξε ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος πρ. Ἑρζεγοβίνης Ἀθανάσιος, εἶναι ἔργο τουλάχιστον δυσχερές γιά ὁποιοδήποτε θά τό προσπαθοῦσε, πολύ δέ περισσότερο γιά τήν ἐλαχιστότητά μου, ἀφοῦ δέν εἶχα τήν εὐλογία νά συναναστραφῶ στενά καί γιά μεγάλο χρονικό διάστημα τόν μεταστάντα Ἱεράρχη. Γι' αὐτό καί ἐπειδή αἰσθάνομαι ἐπιτακτική τήν ἀνάγκη, ὡς ὀφειλόμενο χρέος τιμῆς στήν μνήμη του, θά καταθέσω ἀπλῶς μερικές ταπεινές σκέψεις, κυρίως ἀπό τίς λίγες ἀλλά πολύ σημαντικές συναντήσεις πού εἶχα μαζί του καί τίς θεωρῶ σταθμούς στήν πορεία τῆς ζωῆς μου.

Τήν μεγάλη αὐτή ἐκκλησιαστική προσωπικότητα τήν γνώρισα κατά τά πρῶτα ἔτη τῶν σπουδῶν μου (πρίν ἀπό 40 καί πλέον χρόνια δηλαδή), μέσα ἀπό τά θαυμάσια θεολογικά του συγγράματα ἀλλά καί ἀπό τήν τότε περιρρέουσα πνευματική ἀτμόσφαιρα πού ἀπέδιδε μεγάλη τιμή καί σεβασμό στόν Ἅγιο Γέροντά του, π. Ἰουστῖνο Πόποβιτς (+1979), καί κατ' ἀκολουθίαν στά ἐκλεκτά πνευματικά του τέκνα (Ἀμφιλόχιο, Εἰρηναῖο, Ἀρτέμιο, Ἀθανάσιο κ.ἄ.).

Ἡ γνωριμία μου αὐτή ἰσχυροποιήθηκε περισσότερο μετά τήν ἐν συνεχείᾳ σύνδεσή μου μέ τόν μακαριστό Γέροντά μου π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο. Συχνά στίς συζητήσεις πού εἶχαμε μαζί του μάς ἀνέφερε μέ ἀγάπη καί θαυμασμό τόν τότε Ἱερομόναχο π. Ἀθανάσιο Γιέφτιτς. Ἡ σχέση τους εἶχε ἀναπτυχθεῖ κατά τά χρόνια τῶν μεταπτυχιακῶν του σπουδῶν στήν Ἑλλάδα, κατά τήν διάρκεια τῶν ὁποίων ὁ π. Ἀθανάσιος ἐπισκεπτόταν συχνά καί συμβουλευόταν τόν π. Ἐπιφάνιο, ἀκόμη καί γιά θέματα τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς του, ἐκμεταλλεόμενος σχεδόν πάντοτε τήν εὐκαιρία νά ἐξομολογηθεῖ σέ αὐτόν. Μάλιστα δέ εἶχα ἐντυπωσιασθεῖ ἀπό τήν πληροφορία κάποτε, ὅτι κατά τήν περίοδο ἐκείνη τοῦ εἶχε προτείνει (ἐπειδή γνώριζε καί τήν μεγάλη ἀγάπη του στήν Ἑλλάδα) νά ἀναλάβει τήν πνευματική καθοδήγηση ὀρισμένων φιλομόναχων πνευματικῶν τέκνων του ἐπανδρώνοντας ἕνα παλαιό ἢ δημιουργώντας ἕνα νέο Μοναστήρι στόν Ἑλλαδικό χῶρο. Ἦταν πολύ συγκινητική καί ἔμπονη ἢ ἀρνητική του ἀπάντηση (πράξη ἀπολύτου ὑπακοῆς στόν

σεπτό Γέροντά του) διότι ο π. Ίουστίνος ήθελε όλα τὰ τέκνα του νά ἐπιστρέψουν καί νά παραμείνουν στήν μαρτυρική Πατρίδα τους γιά νά στηρίζουν τόν Σερβικό λαό στα δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστῶτος (ἀλλά δυστυχῶς καί σέ αὐτά πού ἀμέσως σχεδόν μετά θά ἀκολουθοῦσαν), ὥστε νά παραμείνουν σταθεροί καί ἐδραῖοι στήν ὀρθόδοξη πίστη τους, ἀνάμεσα σέ ἀλλοδόξους καί ἀλλοπίστους.

Συνδέθηκε ὅμως πολύ καί μέ τό Μοναστήρι μας, πού μετά ἀπό μερικά χρόνια (1976) ἴδρυσε τελικά ὁ π. Ἐπιφάνιος στήν περιοχή τῆς Τροιζήνης (Ἱερό Ἰουχαστήριον Κεχαριτωμένης Θεοτόκου) μέ τήν κανονική ἄδεια καί πατρική εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὑδρας Ἱεροθέου. Ἀρκετές φορές τό ἐπισκέφθηκε καί ὅταν ζοῦσε ὁ αἰίδιμος Γέροντάς μας καί μετά. Τελευταία φορά πρὶν μερικά χρόνια μετέβη μέ τόν π. Ἀθανάσιο Χατζῆ καί τέλεσε τρισάγιο ἐπί τοῦ τάφου τοῦ Γέροντος.

Ἡ τρίτη εὐκαιρία στενότερης συνδέσεώς μου με τόν π. Ἀθανάσιο μοῦ δόθηκε ἀπό τόν μακαριστό καί Ἅγιο Ἐπίσκοπό μου, Μητροπολίτη Ὑδρας κυρό Ἱερόθεο (1920-2008). Ὁ αἰμίνηστος Ἱεράρχης, τόν ἀγαποῦσε πολύ καί τόν ἐκτιμοῦσε βαθύτατα, γι' αὐτό καί συχνά τόν καλοῦσε στά νησιά τῆς Μητροπολιτικῆς του περιφερείας, κυρίως γιά τήν πραγματοποίηση ὁμιλιῶν ἢ γιά τήν συμμετοχή του (ἰδίως μετά τήν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του) σέ κάποια μικρή ἢ μεγάλη πανήγυρη τῆς Μητροπόλεώς του.

Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό ὅτι κατά τήν μεγαλειώδη τέλεση τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στήν Αἴγινα (21-5-1994) ὄχι μόνο εἶχε κληθεῖ ἀπό τόν μακαριστό Ἐπίσκοπο μας ὁ τότε Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος, ἀλλά τόν εἶχε παρακαλέσει νά εἶναι καί ὁ κεντρικός ὁμιλητής, παρά τήν συμμετοχή 16 ἀκόμη Ἀρχιερέων.

Σέ ὅλα δέ τὰ διεθνή (ἐπιστημονικά καί μοναστικά Συνέδρια) πού πραγματοποιήθηκαν στήν Ἱερά Μητρόπολη Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης, ἦταν πάντοτε προσκεκλημένος εἰσηγητής. Εἶχε σφυρηλατηθεῖ μεταξύ τους μιά ἀξιοζήλευτη πνευματική σχέση ἀμοιβαίας ἀγάπης καί ἐκτιμήσεως. Ἀλησμόνητες εἶναι οἱ ὑπέροχες καί ἀνεπανάληπτες ὄντως στιγμές τῆς ἀναστροφῆς μας στα ἱερά σκηνώματα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στήν Αἴγινα, μέ τήν εὐγενῆ καί διακριτική συμμετοχή τοῦ σεβαστοῦ καί προσφιλοῦς π. Δαμασκηνοῦ Χόντου, πού συνεδέετο καί ἐκεῖνος μέ τόν π. Ἀθανάσιο ἀπό τὰ χρόνια τῶν σπουδῶν τους στό Ἰνστιτούτο τοῦ Ἁγίου Σεργίου στό Παρίσι. Ἀκόμη καί κατά τήν διάρκεια τῆς τραπέζης στό πάντα φιλόξενο Ἐπισκοπεῖο τῆς Μονῆς ἡ συζήτηση περιστρέφετο σέ θεολογικά καί πνευματικά θέματα ὅπου θαύμαζε κανείς τίς ἐκπληκτικές γνώσεις τοῦ π. Ἀθανασίου ὄχι μόνο στήν Πατερική Θεολογία καί στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία

άλλά και γενικότερα στην Ιστορία τών λαών και ειδικότερα τής Βαλκανικής χερσονήσου. Η Θεολογία ξεχείλιζε από τήν καρδιά του μέ άπλότητα και φυσικότητα πού όχι μόνο δέν σέ κούραζε, αλλά παρακαλουσες μέσα σου νά μή τελειώσει ποτέ. Παρ' ότι δέ ή έλληνική δέν ήταν ή μητρική του γλώσσα, τήν γνώριζε τόσο καλά και μέσα τόσο από τίς άρχαίες ρίζες της όσο και από τούς νεώτερους ιδιωματισμούς της πού πραγματικά έντυπωσιαζόσουν, ιδιαίτερα όταν μέ πλήρη άνεση συνέπλεκε στόν λόγο του, μέ τρόπο άριστοτεχνικό, άγιογραφικά χωρία και πατερικά κείμενα, συχνά δέ και ρήσεις άρχαίων έλλήνων συγγραφέων και φιλοσόφων.

Στό πλαίσιο αύτής τής δυνατής σχέσεως πού είχε δημιουργηθεϊ μεταξύ τους ό Μητροπολίτης μας ήταν έκ τών πρώτων πού κινητοποιήθηκαν έμπράκτως για νά συμπαρασταθοϋν στόν χειμαζόμενο τότε σερβικό λαό, ιδιαίτερα λόγω τοϋ έπιβληθέντος άποκλεισμοϋ. Μέ άλλεπάλληλες έγκυκλίους και ένεργοποιώντας τό έξαιρετικό χάρισμα γραφίδος πού διέθετε κάλεσε τόν λαό τοϋ Σαρωνικοϋ και τών άλλων Έπαρχιών τής Άγιοτόκου και Άγιοτρόφου Μητροπόλεως του νά συμπαρασταθεϊ μέ τήν συγκέντρωση χρημάτων και διαφόρων άναλωσίμων ειδών και φαρμάκων πού θά άπεστέλοντο στό Βελιγράδι για νά διανεμηθοϋν στίς έμπερίστατες περιοχές, διά τοϋ Πατριαρχείου Σερβίας. Ό συναγερμός ήταν μεγάλος. Τά είδη πού συγκεντρώθηκαν ή άγοράσθηκαν από τά χρήματα ήταν τόσα (συνολικοϋ βάρους 50 περίπου τόνων) πού άπαιτούσαν τήν μεταφορά τους από τρεις μεγάλες νταλίκες!

Και στό σημείο αυτό προκύπτει για μένα μία άναπάντεχη έξέλιξη. Μέ καλεϊ ό μακαριστός Έπίσκοπός μου και άφοϋ μοϋ κάνει μία άνασκόπηση τής προσπάθειας πού είχε συντελεσθεϊ τελικά μοϋ άνακοινώνει ότι: «Άν και ό κ. Άθανάσιος Χατζής (νϋν πατήρ Άθανάσιος στενό πνευματικό τέκνο τοϋ π. Έπιφανίου, αλλά και συνδεόμενος ιδιαιτέρως μέ τόν Έπίσκοπο Άθανάσιο) έχει προβει στίς κατάλληλες συνεννοήσεις μέ τόν Άγιο Έρζεγοβίνης, πρέπει νά μεταβει και έκ μέρους τής Μητροπόλεως μας ένας Κληρικός, ως έπικεφαλής τής άνθρωπιστικής βοηθείας, και νομιζω ότι πρέπει νά είσθε έσεις». Όμολογώ ότι τήν στιγμή εκείνη «πάγωσα» και για μερικά δευτερόλεπτα μέ κυρίευσε φόβος διότι ή περιοχή τήν περίοδο εκείνη (Μάρτιος 1994) ήταν σέ έμπόλεμη κατάσταση σκεπτόμενος κυρίως τούς γονεις μου σέ ένδεχόμενο νά συμβει κάτι δυσάρεστο αλλά και τήν άγωνία τους μέχρι νά έπιστρέψω. Η συνειδητοποίηση όμως έντός τών λίγων δευτερολέπτων (πού προανέφερα) ότι θα βρίσκομαι σέ άποστολή ύπακοής πρός τόν Έπίσκοπό μου, και άρα κάτω από τήν εύλογία του και τήν προσευχητική προστασία του, μοϋ άφαίρεσε άμέσως κάθε φόβο και δισταγμό. Σέ λίγες μέρες (νομιζω Καθαρά Τρίτη) ξεκινούσαμε για τό Βελιγράδι, μαζί μέ τόν Άθανάσιο Χατζή και τρεις άκόμη λαϊκούς, όπου φθάσαμε τό μεθεπόμενο πρωί μετά από ένα ιδιαίτερα περιπετειώδες

ταξίδι, περνώντας μιά ολόκληρη νύχτα στην Έθνική οδό μέσα στο χαλασμένο αυτοκίνητο μας, 80 περίπου χιλιόμετρα πριν τό Βελιγράδι. (Άς σημειωθεί ότι τότε δέν είχαμε κινητά για νά μπορούμε νά επικοινωνοῦμε μεταξύ μας ἢ νά καλέσουμε σέ βοήθεια).

Φθάνοντας τελικά τά ξημερώματα μέ τίς τρεῖς νταλίκες σέ μιά μεγάλη ἀποθήκη πού εἶχε δημιουργήσει τό Πατριαρχεῖο, μετατρέποντας ἕνα κλειστό ἀθλητικό κέντρο, μάς ὑποδέχθηκε ἡ μεγάλη «ἀγκαλιά» τοῦ π. Ἀθανασίου ὁ ὁποῖος ἀξιοποιώντας στό ἔπακρο τήν βροντώδη φωνή του (καί ἔχοντας ἤδη μέ τηλεφώνημα πληροφορηθεῖ τήν περιπέτειά μας) διαλαλοῦσε: «Ἦλθαν οἱ μάρτυρες! Ὑποδεχόμαστε τούς μάρτυρες!». Καί μετά ἀπό μιά σύντομη (ὀλιγόλεπτη) ξεκούραση ἔβγαλε τό ράσο του καί ἄρχισε μαζί μέ ἄλλους νά μεταφέρει κιβώτια καί τσουβάλια, μη ἀφήνοντας κανένα ἀπό ἐμᾶς (τούς ἐξ Ἑλλάδος) νά βοηθήσουμε. Θυμᾶμαι ὅτι ἀπό τήν νταλίκα τοῦ τά φόρτωναν στήν πλάτη καί ὁ μόνος του τά μετέφερε! Οἱ λίγες μέρες πού ζήσαμε κοντά του ἦταν συγκλονιστικές καί ἀνεπανάληπτες. Ἔβλεπε κανείς αὐτή τήν ἄλλη, ἄγνωστη σέ μάς μέχρι τότε, πτυχή τοῦ μεγάλου Θεολόγου. Αὐτή τοῦ πραγματικοῦ ποιμένα πού «τήν ψυχήν του τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι', 11). Καί πρέπει νά σημειωθεί ἐδῶ ὅτι ἡ παρουσία του στό Βελιγράδι ἦταν ἕνα μικρό διάλειμμα, γιατί βρισκόταν συνεχῶς δίπλα στό ἐμπερίστατο ποιμνιο του στήν περιοχή Βοσνίας - Ἑρζεγοβίνης καί συχνότατα κοντά στά στρατευμένα παιδιά τῆς Πατρίδος του πού τά ἐμψύχωνε στόν δύσκολο ἀγῶνα τους. Πολλές φορές κινδύνευσε ἡ ζωή του κατά τό διάστημα αὐτό, κυρίως ἀπό τούς συχνούς καί αἰφνιδιαστικούς βομβαρδισμούς. Στό πρόσωπό του διέκρινες ὅλα τά χαρίσματα πού συνέθεταν μιά ἄρτια καί ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα, ἐνός μεγάλου Θεολόγου καί συγχρόνως ἡρωϊκοῦ Ἐπισκόπου.

Τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας λειτουργήσαμε μαζί καί μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ὅτι ἀφοῦ ἔπλεξε τό ἐγκώμιο τοῦ Ἐπισκόπου μας Ἱεροθέου καί τοῦ ποιμνίου του, γιά τήν ἀγάπη τους πρὸς τόν ὁμόδοξο σερβικό λαό πού ἔμπρακτα εἶχαν ἀποδείξει, εἶπε μέ ἔμφαση: «Ἐμεῖς οἱ Σέρβοι ἱστορικά δέν ἔχουμε συμπαρασταθεῖ τόσο ἀδελφικά στούς Ἑλληνες στίς δικές τους δοκιμασίες». Ἄς σημειωθεί ἐδῶ ὅτι μπορούμε ἀναμφίβολα νά ὑποστηρίξουμε ὅτι ὁ π. Ἀθανάσιος ἀγαποῦσε τόσο πολύ τούς Ἑλληνες ὥστε νά ἐπαναλαμβάνει συχνά τήν φράση τοῦ Γέροντά του Ἁγίου Ἰουστίνου «Μετά τόν Θεό ἔχουμε τούς Ἑλληνες». Συχνά δέ ὅταν ἀντίκρυζε τήν Ἑλληνική σημαία τήν ἀσπαζόταν μέ συγκίνηση. Ὡς ἄριστος γνώστης δέ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας τόνιζε μέ πόνο ὅτι: «Ἐμεῖς τώρα, 70 χρόνια μετά, βιώνουμε τόν πόνο καί τήν δοκιμασία πού πέρασαν οἱ Ἑλληνες κατά τήν Μικρασιατική καταστροφή». Μοῦ ἔκανε τέλος ἐντύπωση ὅτι δέν ἤθελε νά θεωρηθεῖ ὅτι «ἐκμεταλλεύεται» τήν πρὸς αὐτόν ἀγάπη καί ἐκτίμηση τοῦ Ἁγίου Ὑδρας καί προσπαθοῦσε νά γίνεται ἡ κατανομή τῶν εἰδῶν κατά τόν δικαιότερο τρόπο καί

σύμφωνα μέ τίς ανάγκες τῆς κάθε περιοχῆς, χωρίς καμμία ιδιαίτερη μεταχείριση γιά τήν Ἐπαρχία του.

Στό σύντομο διάστημα παραμονῆς μας στήν Σερβία διακρίναμε ἐπίσης τόν βαθύτατο σεβασμό του πρός τόν ἅγιο καί ἀσκητή Πατριάρχη Σερβίας Παῦλο ἀλλά καί τήν ἀγάπη του πρός τούς συνεπισκόπους του καί ὄλους τούς Κληρικούς καί λαϊκούς. Ἰδιαίτερη ἦταν ἡ ἔκφραση τῆς ἀγάπης του πρός τά παιδιά καί τούς νέους. Μέ τά παιδιά γινόταν ἀμέσως παιδί. Ἀκόμη ὅμως καί στήν περίπτωση αὐτή μιλώντας καί παίζοντας μαζί τους εἶχε τήν ικανότητα νά θεολογεῖ μέ φυσικότητα καί νά διδάσκει μέ ἀπλότητα, χρησιμοποιώντας μέ αὐθορμητισμό καί τό ἐξαιρετικό χιοῦμορ του πού πάντοτε ἐκινεῖτο στό πλαίσιο τῆς προτροπῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἡρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐνί ἐκάστῳ ἀποκρίνεσθαι» (Κολ. Δ΄, 6).

Οἱ λίγες μέρες τοῦ ταξιδίου μας στήν Σερβία ἦταν ὄχι μόνο πολύ ὠφέλιμες ἀλλά πραγματικά μοναδικές, ἰδιαίτέρως γιά μένα πού πρώτη φορά τήν ἐπισκεπτόμουν καί μάλιστα κάτω ἀπό αὐτές τίς δύσκολες συνθῆκες, τίς χειρότερες μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Ἦταν ὅμως καί ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικές τῆς προσωπικότητας τοῦ π. Ἀθανασίου, μέ τόν ὁποῖο εἶχαμε τήν εὐκαιρία τῆς καλύτερης συναναστροφῆς καί μάλιστα γιά πρώτη φορά στόν τόπο του.

Ἀλλά καί τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς μας ὅμως ἦταν ἐξίσου ἐποικοδομητικό καί ἀξέχαστο, διότι εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά συνταξιδεύσουμε μέ τόν π. Ἀθανάσιο, ὁ ὁποῖος εἶχε κάποιες ἐργασίες στήν Ἑλλάδα, καί ἔτσι νά μᾶς δοθεῖ ἡ δυνατότητα νά τόν ἀπολαύσουμε γιά ἀρκετές ὥρες «ἀκούοντες αὐτοῦ καί ἐπερωτῶντας αὐτόν». Τί πλοῦτος γνώσεων! Τί θεολογική κατάρτισις! Τί χάρισμα μεταδοτικότητος! Καί ὄλα αὐτά μέ ἀπόλυτη ἀπλότητα καί φυσικότητα. Χωρίς ἴχνος κομπασμοῦ ἢ ἐπάρσεως. Δέν σοῦ δημιουργοῦσε αἴσθημα μειονεξίας οὔτε ἀπόστάσεως αὐτός ὁ γίγαντας τῆς Θεολογίας. Αἰσθανόσουν ὅτι συζητεῖς μέ κάποιο ἀδελφό σου ἢ φίλο σου παρά τήν ἀπόλυτη σοβαρότητα πού ἐνέπνεε ὁ ἴδιος καί ὁ ἐμπνευσμένος λόγος του.

Μετά ἀπό δύο μήνες περίπου εἶχα τήν εὐκαιρία νά τόν ξανασυναντήσω στήν Αἴγινα, κατά τά Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ὅπως προανέφερα (Σάββατο 21 Μαΐου 1994). Τήν ἐπομένη μάλιστα λειτουργήσαμε μαζί, στό παλαιό Καθολικό τῆς Μονῆς, μέ τήν συμμετοχή καί τοῦ π. Δαμασκηνοῦ καί συμπροσευχομένου τοῦ Ἁγίου Ὑδρας. Καί πάλι τόν ἀπολαύσαμε λειτουργοῦντα καί κηρύττοντα.

Κατά ἀραιά διαστήματα τόν συνήνητησα ἐν συνεχείᾳ γιά λίγο (κυρίως στήν Αἴγινα) ἀλλά εἶχα καί τήν εὐλογία νά μέ ἐντάξει ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος

Χριστόδουλος στά μέλη τῆς συνοδείας του κατά τήν Εἰρηνική Ἐπίσκεψη του στήν Σερβία τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2001. Ὡς ιδιαίτερα οἰκεῖος καί ἀγαπητός στόν ἀείμνηστο Ἀρχιεπίσκοπο ἦταν καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ταξιδίου κοντά μας, ἀκόμη κί ὅταν ἀεροπορικῶς μεταβήκαμε στό Μαυροβούνιο ὅπου μᾶς ὑπεδέχθη ὁ ἐπίσης μεγάλος Θεολόγος καί ἀγωνιστής Ἱεράρχης, Μητροπολίτης Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιος, μέ τήν συμμετοχή χιλιάδων λαοῦ. (Ἄς σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι τήν ἡμέρα ἐκείνη (11.9.2001) ἔγινε καί ἡ ἐπίθεση στους δίδυμους πύργους τῆς Νέας Ὑόρκης). Τήν περίοδο ἐκείνη ὁ π. Ἀθανάσιος ἦταν ἤδη πρῶην Ἐρζεγοβίνης, διότι λόγω τοῦ σοβαροῦ ἀτυχήματος στόν αὐχένα εἶχε παραιτηθεῖ ἀπό διέτιας (1999). Νά ὑπογραμμίσουμε στό σημεῖο αὐτό ὅτι τά πάντα γιά τόν π. Ἀθανάσιο ἦταν θέμα ὑπακοῆς στήν Ἐκκλησία καί αἰσθήματος ἐπιτελέσεως καθήκοντος. Τίποτε τό ἰδιοτελές καί καμμία προσωπική φιλοδοξία δέν κινούσε τίς προθέσεις του. Χωρίς νά τό ἐπιδιώξει ποτέ ἔγινε Ἐπίσκοπος στήν μεγάλη καί πανέμορφη Ἐπισκοπή Βανάτου καί μετά ἀπό ἕνα μόλις χρόνο μετετέθη στήν μικρή καί ἄκρως προβληματική ἕως ἐπικίνδυνη τότε (λόγω τοῦ πολέμου) Ἐπισκοπή Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης, ὑπακούοντας στόν Πατριάρχη Παῦλο καί στήν Ἱεραρχία του καί αἰσθανόμενος ὅτι ἐπιστρατεύεται γιά ἕνα ἱερό καθῆκον. Γιατί πάντοτε εἶχε τήν ἐσωτερική αἴσθηση καί συνείδηση ὅτι εἶναι στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν ἴδια βεβαιότητα ὑπέβαλε μετά ἀπό μόλις ἑπτά χρόνια καί τήν παραίτησή του, θεωρώντας ὅτι δέν μπορεῖ νά ἀσκήσει πλέον μέ ἄνεση τά καθήκοντά του. Ἄν καί οὐδέποτε σταμάτησε τήν διαστηριότητά του καί τά πολλά ἱεραποστολικά ταξίδια του (παρά τίς ἐπίμονες συμβουλές τῶν ἰατρῶν) περιοριζόμενος μόνο στήν χρήση τοῦ ἱατρικοῦ περιλαίμιου (κολάρου) γιά τόν αὐχένα του, προσπαθώντας μέ κάθε τρόπο νά στηρίξει τόν χειμαζόμενο λαό του ἢ νά καταθέσει τήν Ὁρθόδοξη Θεολογική του μαρτυρία ὅπου τοῦ ἐζητεῖτο.

Ἐκτοτε λίγες φορές συναντηθήκαμε. Ὅταν ἔγινε Ἐπίσκοπος τόν κάλεσα σέ ἕνα πανηγύρι τῆς Μητροπόλεώς μας ἢ ὅποτε ἤθελε νά ἔλθει γιά νά συλλειτουργήσουμε καί νά μᾶς ὁμιλήσει. Ἄφησε ἕνα μικρό ἐνδεχόμενο ἀλλά μοῦ εἶπε ὅτι δυσκολευόταν πλέον νά πραγματοποιεῖ μεγάλα ταξίδια. Δυστυχῶς δέν εἶχαμε τελικά αὐτήν τήν εὐλογία. Ὅταν πληροφορήθηκα τήν προσβολή του ἀπό τόν κορωνοϊό καί τήν ἐπιδείνωση τῆς ὑγείας του στενοχωρήθηκα πολύ καί ἡ ἐκδημία του μέ πόνεσε βαθύτατα. Αὐτό προφανῶς, παρά τήν ἐπιθυμία καί τήν προσευχή μας, ἦταν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τώρα ὅμως παρηγορούμεθα γιατί ἔχουμε τήν πεποίθηση, ἂν ὄχι τήν βεβαιότητα, ὅτι ἀναπαύεται ἀπό τῶν πολλῶν κόπων του στήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου του καί συναγάλλεται, κατά τήν ταπεινή μας ἄποψη, μετά τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Γέροντός του καί ἐπίσης μεγίστου συγχρόνου Θεολόγου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Αὐτό μᾶς ἀπαλύνει τόν πόνο καί μᾶς δίνει τήν ἐλπίδα ὅτι θα καλύψει τό

κενό πού αφήνει στην επί γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία καί στην Ὁρθόδοξη Θεολογία ἡ μεγάλη αὐτή «κατ' ἄνθρωπον» ἀπώλεια.

Ἴσως θεωρηθεῖ ὅτι ὑπερέβαλα στην κρίση μου γιά τόν π. Ἀθανάσιο, ἀλλά ἀπό τήν ἀρχή τόνισα ὅτι καταθέτω ὡς σκόρπιες σκέψεις τίς λίγες ἐμπειρίες ἀναστροφῆς μαζί του, γι' αὐτό καί ἔβαλα τήν διευκρίνιση «ὅπως τόν γνώρισα». Ἐνδεχομένως ὡς ἄνθρωπος νά εἶχε τίς δυσκολίες του καί τίς ἀδυναμίες του. Αὐτό δέν τό γνωρίζω ἀλλά οὔτε εἶναι καί τοῦ παρόντος. Ταπεινά κατέθεσα αὐτό πού εἶδα καί ἔζησα κατά τήν μικρή καί σύντομη συναναστροφή μαζί του.

Αὐτός ὁ ἀπλός, σχεδόν ἀτημέλητος ἱεράρχης μέ τά παλιά καί φθαρμένα ράσα καί ἄμφια, τά πέδιλα, τό ξύλινο ἀπλοϊκό εἰκονάκι – ἐγκόλπιο μέ τόν ἀντίστοιχο ξύλινο Σταυρό καί τήν ὑφασματένια (σάν σκουφάκι) «μίτρα» ἐξέπεμπε μιά ἄλλου εἴδους μεγαλοπρέπεια καί ἀρχοντιά γιατί ἦταν ὁ ἑαυτός του, χωρίς κανένα «φτιασίδωμα» καί καμιά ὑποκριτική προσπάθεια νά παρουσιάσει τό κάτι διαφορετικό πού θα τόν διέκρινε ἀπό τούς ἄλλους. Αὐτός ἦταν ὁ Ἀθανάσιος Γιέφτιτς! Ὁ μέγας Θεολόγος, ὁ χαρισματικός διδάσκαλος, ὁ ἥρωικός καί αὐθεντικός Ἐπίσκοπος, ὁ καλός καί γνήσιος Ποιμένας, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας. Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του καί ἄς μᾶς ἐμπνέει διαχρονικά ἡ μορφή του!